

Edward Breza

Jerzy Michno

Biuletyn Polonistyczny 29/2 (100), 193-196

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

weczyła te plany. Zaskoczyła Go w pełni rozkwitu sił twórczych, ale to, co zrobił przez lata pracy dydaktycznej i naukowej, pozostanie jako trwały wkład w językoznawstwo polskie. Pozostanie o Nim również pamięć wśród uczniów i przyjaciół.

Kazimierz Żelazko

JERZY MICHNO
/1 II 1926 - 21 XI 1985/

Urodził się w Bielsku Podlaskim w rodzinie inteligentnej. Szkołę powszechną ukończył w Łomży w 1939 roku. Naukę z zakresu szkoły średniej podjął na tajnych kompletach, pracując jednocześnie jako robotnik w cegielni i w ogrodach miejskich. Po wyzwoleniu pracował również jako robotnik w Zakładach Kolejowych w Białymstoku. W 1946 r. podjął studia malarskie w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Przerwał je jednak po roku ze względów materialnych: po śmierci ojca musiał zarabiać na siebie. Zorganizował szkołę powszechną we wsi Kowale pod Węgorzewem na Mazurach. Władze szkolne, dostrzegłszy jego zdolności i talent pedagogiczny, przenieśli go do liceum i szkoły zawodowej w Węgorzewie. Jednak w 1949 r. zrezygnował z pracy w szkole i zapisał się na polonistykę w WSP w Gdańsku. Już od 1952 r. związał się pracą na zawsze z tą uczelnią, na której ukończył studia I stopnia, najpierw w formie godzin zleconych, a potem na kolejnych stanowiskach asystenta, st. asystenta, st. wykładowcy, adiunkta (od r. 1965) i docenta etatowego od r. 1968. Był jednym z twórców gdańskiej polonistyki.

Na WSP, a potem na Uniwersytecie Gdańskim pełnił obowiąz-

ki prodziekana Wydziału Humanistycznego (lata 1969-1972), dyrektora Instytutu Filologii Polskiej przez 4 kadencje (lata 1970-1981), kierownika Zakładu Teorii Literatury, a następnie Zakładu Historii Literatury i Kultury Polskiej XX w. Na zajmowanych stanowiskach wykazywał się życzliwością dla ludzi, tolerancją, troską o dobro współpracowników i instytucji, którymi kierował, sprawiedliwą oceną podwładnych.

Doktorat uzyskał w 1965 r. na Wydziale Humanistycznym WSP w Gdańsku na podstawie rozprawy pt. "Pozycja narratora w powieściach Antoniego Sygietyńskiego", opublikowanej potem przez IBL i Ossolineum jako t. VIII serii: Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej, pt. "Narrator w prozie Antoniego Sygietyńskiego 1880-1901", Wrocław 1967. Autor postawił sobie za cel: "rozważenie niektórych właściwości struktury narracyjnej tego interesującego powieściopisarstwa i nowelistyki, takich szczególnie, które wiążą się z p o z y c j ą p o d m i o t u m ó w i ą c e g o - n a r r a t o r a . U podstaw tego zamierzenia leży przekonanie, że kryją one w sobie problemy ogólniejsze i bardziej doniosłe niż sama technika narracyjna, sięgające zarówno estetyki, jak poglądów filozoficznych pisarza oraz jego stanowiska wobec głównych prądów epoki". Jak potem pokazała krytyka naukowa i zakres wyzyskiwania tej pracy przez późniejszych badaczy, autor postawiony sobie cel osiągnął. Z myślą o szkole opracował wydanie "Wiatru od morza" S. Żeromskiego dla wydawnictwa "Czytelnik" w serii: Biblioteka Lektur Szkolnych, Warszawa 1979, robiąc wnikliwe przypisy i instruktywne "Posłowie". Jerzy Michno jest też autorem kilku innych artykułów z dziedziny literatury końca XIX i XX wieku. Należał do Komitetu Redakcyjnego serii: Prace Historycznoliterackie "Zeszytów Naukowych UG", zredagował t. 1 i 10, w t. 1

zamieścił artykuł pt. "Problem futuryzmu i idei rewolucyjnej w »Pieśni o głodzie« B. Jasieńskiego" (s. 109-122). Był członkiem Gdańskiego Towarzystwa Naukowego i należał do Komitetu Redakcyjnego Wydawnictw Filologicznych tego Towarzystwa. Przejawiał też aktywność w Towarzystwie Literackim im. A. Mickiewicza w oddziale gdańskim.

Wykładał, prowadził seminaria magisterskie i ćwiczenia z historii literatury polskiej i powszechnej od epoki modernizmu po czasy współczesne. Wypromował ok. 200 magistrów. W WSP w Słupsku pracował przez 10 lat (1975-1985), w środowisku gdańskim nauczał przez 33 lata (1952-1985). Do dydaktyki przywiązywał wielką wagę, przed studentami otwierał szerokie horyzonty badawcze, aktywizował wolę i budził uczucia estetyczne, podsuwał ciekawe tematy badawcze magistrantom. Szczególnie cenił sobie zajęcia ze studentami zaocznymi i pracę z nauczycielami polonistami. Często wygłaszał prelekcje do nauczycieli województw nadmorskich: gdańskiego, słupskiego, koszalińskiego, elbląskiego i olsztyńskiego. Pełnił też obowiązki przewodniczącego Komisji egzaminacyjnej dla słuchaczy skróconych studiów w zakresie WSN na kierunku filologii polskiej. (Studia te i egzaminy organizowały ówczesne Instytuty Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych - IKNiBO). Zasłużył tu sobie na wdzięczną pamięć jako wykładowca i egzaminator.

Pochowany został na Cmentarzu Centralnym w Gdańsku-Srebrzysku dn. 25 XI 1985 r. W gorących słowach żegnali Go: doc. dr hab. Edmund Kotarski w imieniu władz UG, doc. dr hab. Edward Breza w imieniu koleżanek i kolegów z Instytutu Filologii Polskiej, Gdańskiego Towarzystwa Naukowego i studentów, doc. dr hab. Józef Bachórz w imieniu organizacji społeczno-politycznych i Towarzystwa Literackiego im. A. Mickiewicza oraz dr

Władysław Brzeziński w imieniu pracowników i studentów WSP w Słupsku.

Zmarły odznaczony był Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznaką Zasłużony dla Gdańska.

Jego pamięci cześć!

Edward Breza

BOGUSŁAW MOROŃ
/4 VIII 1905 - 27 XII 1985/

Bogusław Moroń urodził się w Dębicy, w ówczesnym woj. krakowskim. Szkołę powszechną ukończył w Pradze czeskiej, 8-letnie gimnazjum klasyczne - w Drohobyczu, następnie w 1929 r. - Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie, gdzie uzyskał doktorat z zakresu sławistyki i polonistyki u profesorów T. Lehra-Spławińskiego i H. Gaertnera. Poszedł w ślady ojca - Wojciecha, nauczyciela szkół średnich, i uczył w szkołach średnich Poznania i Torunia. Okres okupacji przeżył w Drohobyczu, uczył tu na tajnych kompletach języka polskiego, historii i łaciny. Po wyzwoleniu zorganizował gimnazjum i liceum w Makowie Podhalańskim, potem wrócił do pracy w Toruniu. Uczył w I Liceum dla Pracujących im. S. Żeromskiego, wykładał na Wyższym Kursie Nauczycielskim i w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika. Jako doświadczony polonista został kierownikiem Sekcji Języka Polskiego w Wojewódzkim Ośrodku Doskonalenia Kadr Oświatowych (WODKO) w Toruniu.

Od 1955 r. podjął wykłady, seminaria i ćwiczenia ze